Pak Olanlar

Pak Olanlar

Bireylerin günah ve yanılgıları Allah'a isnad edilemez. Allah; Âlemlerin Rabbi'nin, Tek (Ahad) İlâh'ın, Tek Tanrı'nın ism-i celâli, özel adıdır. Ana dili Arapça olan Hıristiyanlar da Allah'a özel adı olan Allah adıyla dua ederler, bu isimle yakarır, bu isimle O'nu çağırır, bu isimle münacat ederler.

Bireylerin günah ve yanılgıları Allah'a isnad edilemez. Allah; Âlemlerin Rabbi'nin, Tek (Ahad) İlâh'ın, Tek Tanrı'nın İim-i celâli, özel adıdır. Ana dili Arapça olan Hıristiyanlar da Allah'a özel adı olan Allah adıyla dua ederler, bu isimle yakarır, bu isimle O'nu çağırır, bu isimle münacat ederler.

Böyle olunca da bugün Batı'da Allah adının “Müslümanların tanrısı” anlamında kullanılması, tehlikeli ve zararlı bir fitne anlamına gelmektedir. Bu kötü bid'at de son yıllarda icat edilmiş ve Avrupa toplumlarında ortaya salınmıştır. Doğu Hıristiyanları arasında bu fitne yerleşemezdi. Çünkü onlar da Allah'ın “Ahad” olduğunu bilirler. Amerika ve Avrupa'da bu fitne iş görebilir ve görmektedir...

Bu temel fitneye kapılmış olanlar; bu felâketin tabii bir sonucu olarak, Resûl-i Ekrem'i (s.a.a) de “Tek Gerçek Tanrı”nın elçisi olarak değil, -hâşâ- bâtıl bir ilâhın, gerçekliği olmayan bir kurgunun adına kendi uydurduğu bir dinin temsilcisi sayarlar. Dolayısıyla, “Rahmeten lil-Âlemîn”i yalancı, sahte peygamber, deccal olarak görme hastalığının a'razını gösterirler. Karikatür krizi bu a'razdandır. Bu hastalığa tutulmuş kimselerle, ancak yine bu hastalığa tutulmuş münafıklar müzakere ve ittifak edebilirler. Böyle ittifaklar da sağlam kayaya dayanmadıkları için uzun ömürlü olmazlar. “Cento'ya inanıyorduk ve bağlı idik”. Tarih dahi 1960 idi. Şimdi 2008'deyiz. Bir ortalama vatandaşa, yaşı da elliyi fazla aşmamış olması şartıyla, Cento nedir? diye sorarsak, -valla bilmem!, -çimentoyu, parlamentoyu duymuşum ama bu dediğini bilmem, bir dondurma markası mı acep? kabilinden cevaplar alabiliriz.

Ben-î İsrail peygamberleri de istisnasız pâk ve masumdurlar. Ne var ki bugün Yahudilerin dindar olanlarına da bu gerçek unutturulmuştur. Kur'an-ı Kerim'de bu olgu “Musa'ya eza etme” olarak nitelenir. (Ahzâb, 33/69). Musa'ya (A.S.) eza eden, millî bir hükümdarı olarak gördüğü Dâvud ve Süleyman'a büsbütün eza eder. Bu pâk elçilere de yakışıksız eylemler isnat eder. Hıristiyanlar kendi toplumlarını bu fitneden koruma içgüdüsüyle babasız doğan pâk peygamber İsa Mesih'e (A.S.) ulûhiyet izafe etmişlerdir.

İslâm toplumlarına da - özellikle İran İslâm Devrimi'nden sonra - bu fitne bulaştırılmıştır: Bu

fitnenin de iki türü vardır. Alıcının meşrebine göre, dileyen “selefî” görünümlü nifak zehrini, dileyen “modernist” görünümlü “zehr-i mâr”ı seçebilir. Bu tehlikeli uyuşturucuyu kullanarak bağımlısı olanlar, düştükleri dalga içinde sayıklarlar: -İnsan beşer, bazen şaşar! Peygamberler de yanılırlar, günah da işlerler. Böyle olunca da Ehl-i Beyt kavramının, Âl-i Yâsîn kavramının da temeli yoktur.

Oysa gerçek bu değildir. Resûl ve nebîler, Resûllerin velî ve vasîleri, pâkdırlar. Mevlâna’nın uyarısına kulak vermeliyiz: -Hâl-i pâkân-râ kıyas ez-hod me-gîr! (Pâklerin halini kendi halinle kıyas etme!).

Allah'ın seçtiği Sevgi elçileri ve Nûr mazharları, örnek önderler de yanılır ve günah işlerlerse Fatiha'da niçin “Sırat-ı Müstakıym'e ilet bizi/Ni'met verilenlerin yoluna” duası bize öğretilmiştir? İsmet ve taharet nimeti bir hayâl ise, Sırât-ı Mustakiym nasıl olur da bazı seçkin insanların sapmaksızın izledikleri yol olabilir?

Resûl-i Ekrem'i (S.A.) ve Ehl-i Beyt'i, Fâtıma'yı ve Ehl-i Beyt imamlarını, Sefîne-i Necât'ı teşhis edemeyen kimseler, “Âhir Zaman tûfanı”ndan imanlarını kurtaramazlar. Sefînet-ûn Necât”ın simgelediği Ehl-i Beyt'in “Kur'an-i Nâtık”, mücessem Sırât-ı Mustakiym olduklarını idrâk eden, Sırat-ı Mustakiym'i ve Kurtuluş Gemisi'ni tam bir güvenle seçer ve tufandan kurtulur.

Önceki Papa'nın çok doğru bir teşhisi vardı: İblis'in en çok hoşlandığı şey, kendi varlığının inkâr edilmesidir. Bu inkâr, İlâhî Kelâm'ın da inkârına yol açar. Sonuçta “günah” kavramının da, iyi-kötü ayırımının da temeli kalmaz.

Bizler, imtihan âleminin öğrencileri, Sevgi elçileri ve Nûr mazharları olanların, “en'amte aleyhim”in kadrini bilmeli ve nankörlük etmemeliyiz ki, onların sevgisiyle Allah'ın da bizi sevmesi mutluluğuna erişebilelim.

“Hayırlarda yarışmak”, İblis dürtüsüyle ve nefs-i emmâreyle şaklabanlık ve şarlatanlık yarışına girişmek ve başkalarının sürçüp düşmelerinden sevinmek de değildir ey Azîzan! İmam-ı Sâdık'ın sözüne kulak verelim: Elinde eşsiz değerde bir mücevher varsa, halk bunun “değersiz bir taş” olduğunu söylüyorsa, ne zararın var?

İki eşsiz değerde emaneti asla terk etmeyelim. “Ey gönül, fecre az zaman kalıyor”

Hüseyin Hatemi